

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții Nr. 98

Iunie 2007

O'Halloran și Francis c. Regatului-Unit [GC] - 15809/02

Hotărârea din 29.6.2007 [Marea Cameră]

Articolul 6

Procedura penală

Articolul 6-1

Acuzația în materie penală

Proces echitabil

Obligația unei persoane înregistrate ca proprietar al unui vehicul de a furniza informații pentru identificarea conducătorului auto, în cazul unei presupuse încălcări a codului rutier: *neviolare*

În fapt: În conformitate cu articolul 172 din Legea din 1988 privind circulația rutieră, deținătorului unui vehicul i se poate cere să furnizeze informații cu privire la identitatea conducătorului auto al vehiculului, atunci când acesta este suspectat de o infracțiune la codul rutier la care se aplică această dispoziție. Nedivulgarea acestor informații constituie infracțiune, cu excepția cazului în care poate dovedi că nu cunoștea identitatea conducătorului auto și nu se putea informa nici în urma unui efort rezonabil. În cadrul unor incidente separate, vehiculele reclamantilor fuseseră fotografiate de radare în exces de viteză. Reclamantilor li s-a cerut apoi să identifice conducătorul auto și au fost informați că refuzul de a divulga informațiile i-ar putea expune urmării penale. Primul reclamant a confirmat faptul că el a fost șoferul și a fost condamnat pentru exces de viteză, după ce a încercase, în zadar, să revină asupra declarațiilor sale. A fost condamnat la plata unei amenzi și i s-au retras puncte de pe permisul de conducere. Al doilea reclamant a invocat dreptul său la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria sa incriminare. A fost condamnat pentru încălcarea articolului 172, la plata unei amenzi și i s-au retras puncte de pe permisul de conducere.

În drept: Curtea nu acceptă argumentul reclamantilor potrivit căruia dreptul la tăcere și dreptul de a nu se autoincrimina sunt drepturi absolute. Pentru a determina dacă a existat o încălcare a substanței însăși a acestor drepturi, Curtea a căutat să examineze natura și gradul de constrângere folosite pentru a

obține probe, existența unor garanții adecvate în proces și utilizarea elementelor astfel colectate.

a) *natura și gradul de constrângere* - constrângerea a fost, cu siguranță, directă, dar oricine deține sau conduce un vehicul cu motor știe că este supus unui regulament care se aplică, dat fiind că este recunoscut faptul că posesia și utilizarea unei mașini au potențialul de a provoca un prejudiciu grav. Cei care aleg să dețină și să conducă o mașină se poate spune că au acceptat anumite responsabilități și obligații, inclusiv obligația, atunci când se suspectează încălcări ale normelor de circulație, de a informa autoritățile despre identitatea persoanei șoferului la momentul infracțiunii. În cele din urmă, ancheta autorizată a poliției a avut o natură limitată. Într-adevăr, articolul 172 nu intră în joc decât atunci când șoferul unui vehicul este suspectat de a fi comis o infracțiune pentru care se aplică această dispoziție și permite poliției să solicite informații numai despre identitatea conducătorului auto.

b) *existența unor garanții* - deținătorul unui vehicul nu este vinovat pentru o infracțiune dacă acesta poate dovedi că nu a cunoscut identitatea conducătorului auto și că nu se putea informa nici în urma unui efort rezonabil. Astfel, infracțiunea este bazată pe răspunderea obiectivă iar riscul unor mărturisiri false este neglijabil.

c) *utilizarea materialelor astfel obținute* - Deși declarațiile primului reclamant precum că el conducea vehiculul său au fost admise ca probe, după ce a încercat apoi să le contesteze, autoritățile de urmărire penală trebuiau să dovedească infracțiunea dincolo de orice îndoială rezonabilă iar interesatul putea face depoziiții și chema alți martori, dacă ar fi dorit-o. Identitatea conducătorului auto este doar unul dintre elementele infracțiunii de exces de viteză, și este de neconceput ca o condamnare să fie pronunțată pe fond, exclusiv numai pe baza informațiilor obținute prin aplicarea articolului 172. În ceea ce privește al doilea reclamant, procedura referitoare la infracțiunea de exces de viteză nu a fost urmată, reclamantul refuzând să furnizeze informațiile solicitate. De fapt, problema utilizării declarațiilor date în cadrul unei proceduri penale nici nu s-a pus, refuzul reclamantului de a furniza informațiile solicitate nefiind utilizat drept probă, ci constituia tocmai infracțiunea însăși. Având în vedere toate circumstanțele cauzei, inclusiv natura specifică a normelor în cauză, precum și caracterul limitat al informațiilor solicitate în avizul de cercetare penală în conformitate cu articolul 172, nu s-a adus atingere substanței dreptului reclamantilor de a păstra tăcerea și de a nu contribui la propria lor incriminare. *Concluzie:* neviolare (cincisprezece voturi contra două).

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.
Click aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența](#)

© **Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012**

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© **Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2012**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2012**

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.